

Σαν ψέμα: Μια αληθινή ιστορία

“Βάγια, φέρε γρήγορα τη στάχτη!” φώναξε η μητέρα στο μεγάλο μου αδερφό. Εκείνος της την έφερε και η μητέρα άλειψε τα πρόσωπα όλων των παιδιών της, του Βάγια, το δικό μου, του Παντελή, της Αναστασίας και της Θεοπίστης ώστε να μην κινδυνεύουμε απ’ το φανατισμό των Νεότουρκων. Μετά από λίγο φύγαμε όλοι άρον άρον απ’ το σπίτι παίρνοντας μόνο εικονίτσες Αγίων και λίγο ψωμί. Εγώ κι η Αναστασία κοιταχτήκαμε καλά - καλά, προσπαθώντας να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Μόλις φτάσαμε στο λιμάνι, μας μάζεψε η μάνα μας, μας είπε πως ό,τι και να γίνει εμείς να κρατάμε σφιχτά ο ένας τον άλλον και πήρε τη Θεοπίστη αγκαλιά καθώς ήταν μόνο τεσσάρων. Εγώ ήμουν χαμένη, άκουγα μόνο μια θολή βαβούρα και προχωρούσα παρακολουθώντας τον πανικό και την ανησυχία των ανθρώπων γύρω μου. Ο πατέρας μας κατάφερε να μας βρει ένα πλοίο και μας έβαλε γρήγορα μέσα. Όπως ήμασταν στριμωγμένοι με τους υπόλοιπους πρόσφυγες, η μικρή Θεοπίστη ρώτησε τη μάνα μας: “Μαμά, αλλάζουμε σπίτι;”, κι εκείνη της απάντησε: “Ναι παιδί μου αλλάζουμε... σπίτι μας θα γίνει η Ελλάδα”. Λεπτά μετά, αφού είχε ξεκινήσει το καράβι, ξέσπασε μεγάλη τρικυμία, κι ενώ εγώ παρατηρούσα τον κόσμο να φοβάται και να προσεύχεται, ένας ναύτης μας ρώτησε αν έχουμε μια εικόνα. Η μητέρα μου του έδωσε την εικόνα του Αγίου Νικολάου, κι ο ναύτης της κάρφωσε ένα καρφάκι και με ένα σχοινί την έριξε στη θάλασσα. Μετά από λίγο η θάλασσα ηρέμησε και τα κύματα ήταν πια γλυκά, ο ουρανός είχε γαληνέψει και ο κόσμος δόξαζε το Θεό και τον Άγιο.

Όταν φτάσαμε στον Πειραιά μας πήγαν σ’ ένα σχολείο για να μείνουμε προσωρινά μαζί με τους υπόλοιπους πρόσφυγες. Η μητέρα μάς έπλυνε και μας καθάρισε όλους από τις ψείρες που είχαμε λόγω της πολυκοσμίας και ο πατέρας έφερε κουβέρτες απ’ τις οποίες ο Βάγιας, ο μεγαλύτερος αδερφός, κι η μητέρα προσπάθησαν να μας ράψουν κάτι σαν παλτουδάκια, για να μην κρυώνουμε.

Πέρασαν τα χρόνια. Ο Βάγιας μεγάλωσε και σιγά-σιγά δουλεύοντας σκληρά κατάφερε να γίνει διευθυντής στη Χρυσαλίδα, που ήταν εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας, καθώς είχε πολύ ταλέντο στη ζωγραφική και τη σύνθεση των χρωμάτων, κι εγώ έγινα μία από τις πρώτες γυναίκες φωτογράφους της Ελλάδας και

άνοιξα φωτογραφείο στη Σταδίου. Εμείς οι δύο συντηρούσαμε πια την οικογένεια, καθώς οι υπόλοιποι δεν δούλευαν.

Κάναμε πολλά χρόνια για να προσαρμοστούμε στην καινούργια πατρίδα και μου έκανε άσχημη εντύπωση που πολλοί μας αποκαλούσαν “Τουρκόσπορους” ενώ ήμασταν αδέρφια τους κι ακόμα αναρωτιέμαι πώς γίνεται να μας έβριζαν ως Έλληνες στην Τουρκία και ως Τούρκους στην Ελλάδα.

Οι αναμνήσεις που είχα από τη Μικρά Ασία με πονούσαν. Σαν ψέμα μου φαινόταν που δεν επρόκειτο να ξαναζήσω ούτε να ξαναπλησιάσω τον τόπο που γεννήθηκα. Μα πιο πολύ νοσταλγούσα τον παιδικό μου φίλο, το Σωκράτη, που νόμιζα πως είχα χάσει. Αλλά ξαφνικά και αναπάντεχα, πηγαίνοντας να θέσω θέμα στέγασης στην εφημερίδα «Προσφυγικός Κόσμος», τον συνάντησα εκεί μετά από πολλά χρόνια... Παντρευτήκαμε και την 1η Μάη του 1944, ενώ οι Γερμανοί εκτελούσαν τους πατριώτες στην Καισαριανή, εγώ απέκτησα το μοναδικό κορίτσι ανάμεσα σε 40 αγόρια που γεννήθηκαν εκείνη τη μέρα, στο Μαιευτήριο ΕΛΕΝΑ, όπως έγραψαν οι εφημερίδες.

Ελευθερία Λασκαρίδου

Α΄ Λυκείου, ΓΕΛ Μελισσίων